

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 260.507 van 19 augustus 2024
in de zaak A. 236.285/VII-41.587**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Steven Hooyberghs
 kantoor houdend te 2300 Turnhout
 Azalealaan 25
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
 kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
 Orchideestraat 61A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 2 mei 2022, strekt tot de cassatie van arrest nr. 270.689 van 30 maart 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.912 van 1 juni 2022.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 februari 2024.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Steven Hooyberghs, die verschijnt voor verzoekster, en advocaat Lukas Asselman, die *loco* advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoekster, van Armeense nationaliteit, op 8 september 2020 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, meer bepaald haar meerderjarige zoon van Nederlandse nationaliteit.

Op 18 februari 2021 heeft de verwerende partij beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2. Verzoekster dient op 3 mei 2021 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, opnieuw haar meerderjarige zoon van Nederlandse nationaliteit.

Op 25 oktober 2021 neemt de verwerende partij opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoekster stelt op 10 januari 2022 tegen deze laatste beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 30 maart 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Exceptie van niet-ontvankelijkheid: actueel belang

4. Met een brief van 14 februari 2024 deelt de verwerende partij mee dat verzoekster op 23 januari 2024 een gecombineerde vergunning “bijlage 46” heeft ontvangen. Volgens de verwerende partij beschikt verzoekster daardoor niet meer over het rechtens vereiste belang.

Verzoekster betwist het verlies van het vereiste belang.

5. Uit de door de partijen overgelegde stukken blijkt dat verzoekster een toelating tot arbeid heeft gekregen, geldig van 5 juli 2023 tot 4 juli 2024. Zij beschikt over een gecombineerde vergunning van 23 januari 2024 om meer dan 90 dagen op het Belgische grondgebied te verblijven met het oog op werk, met de vermelding dat haar visum type D geldig is “voor één jaar of beperkt tot de duur van de toelating tot arbeid indien deze korter is dan één jaar”.

Het verblijfsrecht dat verzoekster beoogt met de aanvraag die tot het bestreden arrest heeft geleid, is ruimer dan het verblijfsrecht dat zij op 23 januari 2024 heeft verkregen. De verwerende partij toont derhalve niet aan dat verzoekster geen belang meer heeft bij het cassatieberoep.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

6. Verzoekster werpt in een enig middel een schending op van artikel 149 van de Grondwet, artikel 40*bis* van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) en de artikelen 2.2, d), en 23 van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 ‘betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG’ (hierna: richtlijn 2004/38).

Verzoekster stelt vast dat het bestreden arrest in essentie oordeelt dat niet is voldaan aan de voorwaarde van het “ten laste zijn” omdat zij zelf in haar onderhoud kon voorzien door bestaansmiddelen uit arbeid. Zij wijst erop dat deze toestand evenwel pas in België is ontstaan, nadat zij het land van herkomst had verlaten, zich herenigd had met haar zoon in België en in functie van haar zoon een aanvraag heeft ingediend. Het begrip “ten laste” verwijst volgens verzoekster evenwel naar de toestand in het land van herkomst. Zij verwijst naar de interpretatie van dit begrip in rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, in het bijzonder het arrest van 16 januari 2014 in de zaak C-423/12, *Reyes*

tegen Zweden (hierna: arrest *Reyes*). Verzoekster leidt hieruit af dat rechtstreekse bloedverwanten slechts een verblijfsrecht kunnen verkrijgen indien ze materieel ondersteund worden door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun basisbehoeften kunnen voorzien en voor zover die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst. De noodzaak van materiële steun moet bestaan in het land van herkomst, en niet meer na de aanvraag. Volgens verzoekster wordt noch in de aanvankelijk bestreden beslissing, noch in het bestreden arrest de toestand van afhankelijkheid in het land van herkomst beoordeeld. Door te oordelen dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van het “ten laste” zijn omdat zij in België werkt, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de artikelen 2.2 en 23 van de richtlijn 2004/38 zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie van de Europese Unie, en artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Tot slot voert verzoekster aan dat de motivering van het bestreden arrest geen daadwerkelijk antwoord vormt op verzoeksters argumenten en niet toelaat na te gaan of deze wel ten gronde werden onderzocht.

7. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel. Zij verwijst nog naar en citeert uit de conclusie van de advocaat-generaal in de zaak die heeft geleid tot het arrest *Reyes*, en waarin volgens verzoekster wordt gesteld dat de noodzaak van materiële steun in het land van oorsprong moet bestaan en dat het verrichten van betaalde arbeid in de gastlidstaat de hoedanigheid van familielid ten laste niet aantast.

Beoordeling

8. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde jurisdictionele motiveringsplicht heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepaling wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan

motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voornoemde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest:

“Verzoekster, die gezinshereniging aanvraagt in functie van haar Nederlandse zoon, dient aan te tonen dat zij ‘ten laste’ is van de referentiepersoon. Voor de interpretatie van het begrip ‘ten laste’, zoals voorzien in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie. Het Hof oordeelde reeds dat bij het onderzoek of een vreemdeling ten laste is van een familielid moet worden beoordeeld of deze vreemdeling, gezien zijn economische en sociale toestand, niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat hij verzoekt om de hereniging met de referentiepersoon (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia; HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Reyes).

Het determinerend motief van de weigeringsbeslissing is het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster, reeds voorafgaand aan haar aanvraag, reeds geruime tijd tewerkgesteld is. Hieruit blijkt dat verzoekster in staat is om te werken, bestaansmiddelen te genereren en aldus niet ten laste is. Bijkomend wordt gemotiveerd dat er geen sluitend bewijs werd voorgelegd dat verzoekster onvermogen was en reeds ten laste zou zijn geweest in het land van herkomst. Verweerder concludeert dat verzoekster zelf in staat is om te voorzien in haar levensonderhoud en stelt vast dat er *in casu* geen sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie zoals vereist in de onderhavige verblijfsprocedure.

In haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in het land van herkomst en niet meer na de aanvraag. Ter ondersteuning van haar betoog verwijst verzoekster naar de Mededeling van de Europese Commissie over de interpretatie van de voorwaarde van het ‘ten laste’ zijn van 2 juli 2009. Zij betoogt dat zij reeds een eerste aanvraag gezinshereniging in functie van dezelfde referentiepersoon indiende op 8 augustus 2020 en dat niet van haar verwacht kan worden dat de toestand van

VII-41.587-6/11

ten laste zijn aangehouden wordt tot het ogenblik van haar tweede aanvraag op 3 mei 2021. Er liggen volgens verzoekster voldoende stukken voor waaruit blijkt dat zij tot haar aankomst op het grondgebied ten laste was van haar zoon. Verweerder heeft volgens verzoekster deze stukken onterecht onbesproken gelaten.

In de eerste plaats dient de Raad op te merken dat verzoeksters aanvraag van 8 augustus 2020 geweigerd werd. In de bijlage 20 van 18 februari 2021 oordeelde verweerder dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoekster in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Daarenboven werd reeds eerder opgemerkt dat verzoekster reeds voor het indienen van haar verblijfsaanvraag effectief aan het werk was. Het administratief dossier vervat een stuk uit de Dolsis databank waaruit blijkt dat verzoekster sinds 2 december 2020 tewerkgesteld is. Uit het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie en de mededeling van de Europese Commissie, waarnaar verzoekster verwijst, blijkt enkel dat de vraag of de betrokkene in theorie zou kunnen werken niet relevant is (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad (COM (2019) 313). *In casu* was verzoekster reeds daadwerkelijk aan het werk, wat zij overigens niet betwist. De Raad dient op te merken dat verzoekster niet ontkent dat zij zelf in staat is om te voorzien in haar levensonderhoud. Verzoekster slaagt er niet in aannemelijk te maken dat verweerder kennelijk onredelijk te werk ging door te oordelen dat verzoekster bezwaarlijk als ten laste kan worden beschouwd gezien zij zelf in haar onderhoud kan voorzien door middel van bestaansmiddelen uit arbeid. Het tegendeel staat haaks op de voorwaarden voor het verblijfsrecht dat zij erkend wenst te zien.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat deze op determinerende wijze gesteund is op het motief dat uit verzoeksters tewerkstelling volgt dat hij niet ten laste is van de referentiepersoon. Verzoeksters kritiek op de beoordeling van de neergelegde stortingsbewijzen en de overige stukken kan dan ook niet tot de nietigverklaring leiden, nu deze gericht is op een overtoollig motief.”

Verzoekster geeft niet concreet aan welke kritiek niet zou zijn beantwoord met de voormelde motivering van het bestreden arrest. Verder betwist verzoekster in wezen de juistheid van de gegeven motieven, meer bepaald de invulling van het begrip “ten laste zijn”, doch deze kritiek houdt geen verband met de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste.

9. Verzoekster voert aan dat het begrip “ten laste zijn” verwijst naar de toestand in het land van herkomst en zij benadrukt dat de toestand van materiële steun moet bestaan in het land van herkomst en niet na het indienen van

de aanvraag. Volgens verzoekster is te dezen geen rekening gehouden met de toestand in het land van herkomst.

Nochtans overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest dat verzoeksters (eerste) aanvraag van 8 augustus 2020 werd geweigerd en dat in de desbetreffende beslissing van 18 februari 2021 werd geoordeeld dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoekster in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Verzoekster betwist deze vaststelling op zich niet.

In het bestreden arrest wordt op concreet gemotiveerde wijze vastgesteld dat verzoekster reeds voor het indienen van haar verblijfsaanvraag effectief aan het werk was. Verzoeksters kritiek dat de noodzaak van materiële steun niet moest bestaan na het indienen van de aanvraag, is in het licht van de voormelde niet-betwiste overweging niet ter zake dienend.

10. Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelt in het arrest *Reyes* dat, opdat een bloedverwant als “ten laste” van een burger van de Unie kan worden beschouwd, “een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond”, dat deze afhankelijkheid “(voort)vloeit (...) uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie” en dat “het gastland (moet) beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant (...), gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet”. Verder wijst het Hof erop dat de noodzaak van materiële steun – en dus van de situatie van afhankelijkheid – in het land van oorsprong of van herkomst van de bloedverwant moet bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij de Unieburger te mogen voegen van wie hij ten laste is. Het Hof oordeelt dienaangaande dat eventuele vooruitzichten om werk te vinden in het gastland niet van invloed zijn op de uitlegging van de voorwaarde dat hij “ten laste” is.

Te dezen blijkt evenwel uit het bestreden arrest dat verzoekster reeds een eerste aanvraag tot gezinshereniging had ingediend op 8 augustus 2020, dat deze aanvraag werd verworpen op 18 februari 2021 omdat uit de voorgelegde stukken niet bleek dat verzoekster in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en dat daarbij reeds werd opgemerkt dat verzoekster al voor het indienen van haar verblijfsaanvraag aan het werk was. Verzoekster betwist niet dat zij vóór het indienen van haar tweede aanvraag tot gezinshereniging reeds in België verbleef en hier reeds geruime tijd tewerkgesteld is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen miskent dan ook niet artikel 40bis van de vreemdelingenwet door, met verwijzing naar onder meer het arrest *Reyes*, te oordelen dat bij het onderzoek of een vreemdeling ten laste is van een familielid, moet worden beoordeeld of deze vreemdeling, gezien zijn economische en sociale toestand, niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in het land van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat hij verzoekt om de hereniging met de referentiepersoon. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft evenmin een foutieve uitlegging aan het arrest *Reyes* waar hij oordeelt dat uit dit arrest enkel blijkt dat de vraag of de betrokkene in theorie zou kunnen werken niet relevant is en waar hij te dezen vaststelt dat verzoekster reeds daadwerkelijk aan het werk was in België op het ogenblik van haar aanvraag en aldus in staat is om te voorzien in haar levensonderhoud en niet als ten laste kan worden beschouwd.

Ook in zijn arrest van 9 januari 2007 in de zaak C-1/05, *Jia tegen Zweden*, oordeelt het Hof van Justitie van de Europese Unie dat onder “te hunnen laste komen” moet worden verstaan “dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd in de zin van artikel 43 EG, de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan”. Het Hof spreekt zich daarbij niet verder uit over de

situatie zoals te dezen, waarbij de aanvragester reeds geruime tijd in het gastland verblijft en aldaar een inkomen uit arbeid genereert.

De verwijzing in de memorie van wederantwoord naar de conclusie van de advocaat-generaal in de zaak *Reyes* leidt evenmin tot een andere conclusie. Zo heeft het door verzoekster aangehaalde citaat betrekking op de te dezen niet van toepassing zijnde vraag of de aanvrager “een redelijke kans heeft om werk te vinden in de gastlidstaat”. Bovendien stelt de advocaat-generaal in punt 61 van zijn conclusie dat “als ten laste in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 wordt beschouwd ieder familielid dat om welke reden ook in zijn land van herkomst niet in staat is zelf in zijn basisbehoeften te voorzien en zich in werkelijkheid in een dusdanige situatie van afhankelijkheid bevindt dat de door de burger van de Unie verleende materiële ondersteuning noodzakelijk is om in zijn levensonderhoud te voorzien” en in punt 63 “dat het feit van ‘ten laste’ te zijn, moet worden beoordeeld op het moment dat het familielid van de burger van de Unie verzoekt om hereniging met laatstgenoemde”.

Gelet op het voorgaande en op de ruime beoordelingsbevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder schending van de door verzoekster aangehaalde bepalingen dat, gelet op de voorliggende feitelijke gegevens, de verwerende partij niet kennelijk onredelijk is geweest door te oordelen dat verzoekster bezwaarlijk als ten laste van de referentiepersoon kan worden beschouwd aangezien zij zelf in haar onderhoud kan voorzien door middel van bestaansmiddelen uit arbeid en dat het tegendeel haaks staat op de voorwaarden voor het verblijfsrecht dat zij erkend wenst te zien.

11. Artikel 23 van de richtlijn 2004/38 bepaalt dat “[d]e familieleden van een burger van de Unie die in een lidstaat verblijfsrecht of duurzaam verblijfsrecht genieten, [...] ongeacht hun nationaliteit het recht [hebben] aldaar een activiteit als werknemer of zelfstandige uit te oefenen.”.

Nu uit het bestreden arrest blijkt dat verzoekster reeds tewerkgesteld was in België op het ogenblik dat zij nog niet over een verblijfsrecht beschikte, is een schending van de voornoemde richtlijnbe­paling niet aan de orde.

12. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het cassatieberoep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 154 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op negentien augustus tweeduizend vierentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams